

Hij legde hen de handen op.
Een teder gebaar, dat mensen goed kennen. Een mama vergeet nooit dat unieke moment toen ze zwanger was, hoe zij haar hand op haar buik liet rusten en de eerste keer haar ongeboren kind voelde bewegen. Hoe vaak heeft ze daarna haar hand niet op die plaats gelegd, alsof ze haar kind wou beschermen? Mensen die een kleine baby zien, kunnen het niet laten zachtjes over het hoofdje te aaien. Wanneer kinderen groter zijn, voelen ze vaak een hand op hun schouder of op hun hoofd, wanneer ze bang zijn of verdriet hebben. Ze worden rustig en voelen zich veilig bij iemand die hen niet alleen laat. Een hand kan ook vertellen: "ik ben fier op jou", "je hebt het goed gedaan", "ik zie je graag", "ik ben bij je". Wanneer iemand zwaar ziek is of gaat sterven, drukken handen tedere nabijheid uit, die rust en kracht geeft. En wat zeggen de handen van geliefden niet? Zeker bij sterke emoties drukken handen uit waar we geen woorden voor vinden.

Hij legde hen de handen op.
Jezus liet kinderen voelen dat ze bij Hem welkom waren. Niemand moest hen tegen houden. Hij was bij hen. Hij was er voor hen. Zo gebeurde het koninkrijk van God. Zo liet Jezus hen delen in de bevrijdende en onvoorwaardelijke liefde van God, een zegen voor elk kind.

In sacramentele vieringen worden de handen opgelegd: tijdens een doopsel en een vormsel, vaak ook tijdens een verzoeningsviering, wanneer een zieke wordt gezalfd, wanneer man en vrouw de handen in elkaar leggen voor hun ja-woord en wanneer een diaken of een priester gewijd wordt.

De mensen probeerden kinderen bij hem te brengen om ze door hem te laten aanraken, maar de leerlingen berispten hen.

Toen Jezus dat zag, wond hij zich erover op en zei tegen hen: 'Laat de kinderen bij me komen, houd ze niet tegen, want het koninkrijk van God behoort toe aan wie is zoals zij. Ik verzeker jullie: wie niet als een kind openstaat voor het koninkrijk van God, zal er zeker niet binnengaan.'

Hij nam de kinderen in zijn armen en zegende hen door hun de handen op te leggen.

Marcus 10, 13-16

De handen van mensen drukken dan niet alleen de nabijheid van die mensen uit. In die rituele gebaren spreken zij ook van de nabijheid van God zelf en zijn grote liefde. Wanneer rituele gebaren op die manier geduid worden, kunnen mensen goed aanvoelen welk verband er is tussen hun eigen leven, de liefdevolle nabijheid van God en het sacramenteel gebeuren. Dan is liturgie geen vreemd, onbegrijpelijk gebeuren, maar iets dat mensen raakt.

Uiteraard gaat ons om veel meer dan liturgie, namelijk het gewone dagelijkse leven. Daar is het dat wij onze handen (kunnen) gebruiken om goed te doen, om te troosten en gerust te stellen, om te beschermen en te bewaren, om te bevestigen en te belonen, om te strelen en te verzorgen, om te zalven en te voeden, om lief te hebben en te zegenen, om te verwarmen en te verfrissen, om te ...

Als Gods naam is 'Ik ben er en Ik zal er zijn', dan wil Hij dat ook tonen door onze handen. God heeft immers geen andere handen dan de onze. Met onze handen kunnen wij Gods liefde laten mens worden. Zo gebeurt het koninkrijk van God.

Kinderen voelen het spontaan aan. Wij kunnen van hen leren te beseffen: God wil zijn liefde door onze handen doorgeven.

God,
Gij hebt geen andere handen
dan de onze.

Door Jezus
hebt Gij laten zien
hoe mensenhanden
uw koninkrijk laten gebeuren.

Leg uw liefde
in onze handen,
zodat ze niet alleen spreken
van onze aanwezigheid,
maar ook uw tedere nabijheid
laten voelen.

Zorg er voor
dat wij geen enkel mens,
kind noch volwassene,
verhinderen om deel te hebben
aan uw liefde.

Mogen onze handen
met heel veel zachtheid
andere mensen tot zegen zijn.

Amen.

*In het Licht
van Gods Woord*

Met zachte handen